

ENCICLICĂ

la începutul noului an bisericesc
(1 septembrie 2012)

De la iubirea de sine la iubirea de Dumnezeu prin intermediul iubirii frățești

Milostivirea – caracterul central al Bisericii

Iubiți frați și surori în Hristos,

Ne dorim să parcurgem și acest nou an bisericesc, până în august 2012, mergând cu fermitate către Pământul Făgăduinței, spre Împărăția Cerurilor, cu îndrumarea, întărirea și apărarea Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și cu rugăciunile precuviosului nostru stareț și Mitropolit Kiprian.

Pe această cale întâmpinăm din ce în ce mai multe și mai complicate piedici, întrucât caracterul general al ultimilor decenii în țara noastră este îmbibat continuu de duhul lumii, duh care strică totul, chiar și valorile creștinilor.

La acest curs decadent al întregii societăți, participă din păcate, așa-numiții creștini care constituie parte dintr-o realitate tragică, fără să aibă în mod paradoxal cel puțin elementara cunoaștere de sine, care i-ar fi condus spre singura soluție a dramei, adică la **pocăința** reînnoitoare.

În programarea colectivă a vieții personale și familiale a creștinilor noștri contemporani, **celălalt – aproapele** nostru nu ocupă primul loc, poate nici măcar ultimul, pentru că se uită, în cazul în care nu se știe, că **celălalt – aproapele** este Însuși Mântuitorul nostru Hristos.

Sistematic se desconsideră faptul că duhul Bisericii este centrat pe **milostivire**: totul în viața noastră se învâрте în jurul milostivirii, iar izvorul tuturor binecuvântărilor noastre este milostivirea.

Adevărata practică în Hristos, ca o luptă continuă în depășirea eului propriu, are ca imbold puternic milostivirea, ieșirea jertfelnică din închisoarea iubirii de sine, astfel încât prin intermediul iubirii frățești, să fim îndreptați spre iubirea de Dumnezeu.

„**Fiți milostivi** (îndurători, compătitori), precum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca VI, 36). Numai prin intermieniul milostivirii vom deveni iubitori de Dumnezeu și vom fi iubiți de Dumnezeu, ne vom asemena cu Dumnezeu și vom ajunge la îndumnezeire.

Creștinismul care nu se pune în pericol, fără cheltuială și care se complăce cu starea lui creează creștini „comozi” și de fapt ipocriți, cu o spiritualitate superficială, cu un înveliș evanghelic.

„Cunosc mulți”, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „care postesc și se roagă și suspină, arătând fel de fel de evlavie fără cheltuială. În timp ce nici un obol (un ban) nu dau celor necăjiți, ce câștig au de la celelalte virtuți ale lor? **Pentru aceștia Împărăția lui Dumnezeu este închisă**”. „Săracii și străinii sunt portarii Împărăției lui Dumnezeu”.

Criza națională și internațională servește ca apel de trezire. Ne găsim într-un punct de cotitură critic și suntem datori ca și creștini să impulsionăm realitatea socială către aspirația iubirii de Dumnezeu, prin intermediul caracterului nostru care are ca centru milostivirea.

Milostivire înseamnă slujirea aproapelui și slujirea a fost dintotdeauna „semnul distinctiv” al adevăraților creștini: „**să te încingi cu ștergarul slujirii nu este înjositor, este o măreție**”, în Hristos Mântuitorul și Dumnezeul nostru.

*† Episcop Kiprian de Oreon,
Înlocuitor de președinte al Sfântului Sinod în Rezistență*